

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUJI 24475/2017, sp. zn. OOSČ 202/2017 OOSC/79, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 23/2017 - 51,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 23/2017 - 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUJI 24475/2017, sp. zn. OOSČ 202/2017 OOSC/79 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, ze dne 3. 2. 2017, č. j. OD/602/16/IR (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se z nedbalosti dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, když dne 13. 2. 2016 v 7:55 hod., stejně jako dne 25. 3. 2016 v 12:40 hod., jel jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Octavia, reg. zn. X, a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidič je povinen být

za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud je jím sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního předpisu. Za spáchání těchto přestupků uložil žalobci prvostupňový správní orgán pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce dne 31. 5. 2017 žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalobce uplatnil námitku promlčení, neboť k projednávaným přestupkům mělo dojít dne 13. 2. a 25. 3. 2016, přičemž tyto přestupky bylo dle něj možné projednat pouze ve lhůtě do 13. 2., resp. 25. 3. 2017; žalovaný však vydal napadené rozhodnutí až dne 27. 3. 2017. Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), jež obsahuje též odstavce 2 a 3 upravující přerušení běhu prekluzivní lhůty, může být dle žalobce aplikováno na přestupky spáchané až ode dne 1. 10. 2016, kdy toto novelizované znění nabylo účinnosti. Žalobce dále namítal vady skutkových zjištění i odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

[4] Krajský soud shledal žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž jej zavázal k tomu, aby řízení o obou přestupcích žalobce zastavil.

[5] Krajský soud po velmi obsáhlé naraci uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem žalobce a poukázal na stanovisko zaujaté Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odbor dopravy, vyjádřeném v *Metodickém pokynu k aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., novelizujícího zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích* (dále jen „metodický pokyn“), jehož citace tvoří fakticky jediné právní posouzení věci ze strany krajského soudu. Protože čl. II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již 1. 10. 2015, nabývá toto ustanovení podle čl. XXVI téhož zákona účinnosti až 1. 10. 2016. Z uvedeného je zřejmé, že aplikace ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném od nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., je vázána k přechodnému ustanovení v čl. II zákona č. 204/2015 Sb., rozhodným okamžikem je tedy den 1. 10. 2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění zákona č. 204/2015 Sb. má být aplikována až na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016, na přestupky spáchané do 30. 9. 2015 má být aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění před účinností zákona č. 204/2015 Sb. Protože přestupky, z nichž byl žalobce uznán vinným, měly být spáchány před dnem 1. 10. 2016, byl krajský soud toho názoru, že v daném případě platila jednoroční prekluzivní lhůta, tedy že žalobcovo protiprávní jednání mohlo být projednáno pouze do 13. 2., resp. 25. 3. 2017, což se ani v jednom případě nestalo, pročež krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Z toho důvodu nebylo třeba, aby se krajský soud nezabýval zjišťováním skutkového stavu, tedy jestli žalobce přestupková jednání skutečně spáchal, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, ani se nezabýval vytýkanými vadami odůvodnění.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jeho rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel má za to, že na přestupky žalobce se vztahovala již prodloužená (až) dvouletá prekluzivní doba zavedená nově zákonem č. 204/2015 Sb., s účinností již od 1. 10. 2015, a stěžovatel tak své rozhodnutí vydal ještě v době, kdy odpovědnost za přestupky žalobce nezanikla. Krajský soud svůj výklad přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., resp. okamžiku, kdy nabývají účinnosti, a od toho odvozeného počátku aplikace prodloužené prekluzivní doby v přestupkovém řízení, opřel o metodický pokyn, jehož závěry mechanicky převzal. Stěžovatel však má za to, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích bylo zákonem č. 204/2015 Sb. změněno s účinností již od 1. 10. 2015 a nikoliv až od 1. 10. 2016, jak rozhodl krajský soud. Své přesvědčení stěžovatel opírá mimo jiné o právní názor Ministerstva vnitra vyjádřený v *Metodické pomůcce k zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony*, kde se uvádí, že „*hmotněprávní ustanovení se stanou účinnými k 1. říjnu 2015 (změny § 13, 17, 19, 20 a 35 zákona o přestupcích), s výjimkou změny § 35 zákona o přestupcích, směřující k tíži obviněného, resp. pachatele přestupku (možnost uložit vyšší pokutu a prodloužení lhůty pro projednání přestupku), a budou proto použitelná pouze na rozhodování o přestupcích spáchaných po 1. 10. 2015*“. Stěžovatel dále odkázal na zápis z konzultačního dne pořádaného Ministerstvem vnitra ze dne 30. 9. 2015, stejně jako na skutečnost, že právní informační systém ASPI zobrazuje ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb., s účinností již od 1. 10. 2015.

[8] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon č. 204/2015 Sb. obsahuje rozpornou úpravu účinnosti čl. I odst. 6, neboť ji upravuje jak čl. II odst. 3 (účinnost od 1. 10. 2016), tak také čl. XXVI (účinnost od 1. 10. 2015). V tomto případě se dle žalobce nabízí interpretace za použití kolizního pravidla „*lex specialis derogat legi generali*“, tedy že speciální norma má přednost před normou obecnou, přičemž speciální je zde čl. II odst. 3 a obecným je čl. XXVI. Zatímco totiž čl. II odst. 3 upravuje výhradně a pouze účinnost čl. I odst. 6, čl. XXVI upravuje účinnost celého zákona č. 204/2015 Sb. (až na jinde v tomto zákoně výslovně zmíněné výjimky). Nelze přitom dle žalobce přehlédnout, že čl. XXVI upravuje účinnost čl. I odst. 6 pouze v rámci výčtu „*čl. I bodů 3 až 8*“, pročež je tedy nasnadě, že se jedná o pochybení zákonodárce, který z toho výčtu čl. I odst. 6 zapomenul vyjmout. Naopak je velmi nepravděpodobné, že by omylem zákonodárce bylo znění čl. II odst. 3, který vcelku jasně upravuje pouze a výhradně účinnost čl. I odst. 6. Zapomenutí celého článku se tak jeví velmi nepravděpodobné, zatímco opomenutí jednoho odstavce ve výčtu několika dalších odstavců se jeví jako zjevná nesprávnost. Zcela zásadní indicií, že k novelizaci prekluzivní lhůty k projednání přestupku mělo dojít až s účinností celého zákona č. 204/2015 Sb., tj. od 1. 10. 2016, je skutečnost, že tak zákonodárce výslovně uvádí v důvodové zprávě: „*Obdobně úprava přerušení promlčení přestupku se bude aplikovat pouze v případě přestupků spáchaných po účinnosti tohoto zákona*“. Celý zákon č. 204/2015 Sb. přitom nabyl účinnosti až 1. 10. 2016. Pominout dle žalobce nelze ani princip vyloučení redundance, podle kterého je právní řád

nutné vykládat tak, aby žádné ustanovení nebylo zbytečné, a tedy obsoletní. Je proto nutné upřednostnit účinnost podle čl. II odst. 3, protože čl. XXVI by se i tak použil, neboť stále bude upravovat účinnost mnohých dalších ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. Naopak pokud by se i ve vztahu k čl. I odst. 6 aplikovala účinnost podle čl. XXVI, ustanovení čl. II odst. 3 by se nikdy neuplatnilo, protože upravuje pouze účinnost dle čl. I odst. 6, a jednalo by se tak o obsoletní normu, čemuž je třeba předcházet. Závěrem žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017 - 62.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a jsou splněny obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Fakticky jediná kasační námitka stěžovatele spočívá v jeho nesouhlasu s právním názorem vysloveným krajským soudem, že v posuzovaném případě již uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupků stanovená v § 20 zákona o přestupcích. Dle stěžovatele je totiž na přestupky, které byly spáchány dne 13. 2. a 25. 3. 2016, nutné aplikovat § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb.

[13] Ve znění před novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. stanovil § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že *„přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Pokud by tedy byl na přestupky žalobce aplikován § 20 zákona o přestupcích ve znění před touto novelou, uplatnila by se na něj pouze jednoletá prekluzivní lhůta.

[14] Zákonem č. 204/2015 Sb. byl do ustanovení § 20 zákona o přestupcích vložen nový odstavec 2, který stanoví, že *„běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením* a odstavec 3, dle nějž *„přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“* Zákon č. 204/2015 Sb. tedy zavedl v rámci řízení o přestupcích institut přerušení běhu prekluzivní lhůty. V důsledku vyjmenovaných skutečností se běh jednoleté prekluzivní doby přeruší a tato začne běžet znovu. Zároveň je však stanovena objektivní prekluzivní lhůta dvou let, jejímž uplynutím zanikne odpovědnost pachatele za přestupek.

[15] Čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. upravuje účinnost tak, že *„tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2016), *s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2015). Změna ustanovení § 20 zákona o přestupcích je pak upravena v čl. I bodu 6 tohoto zákona. Přechodné ustanovení, upravené v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb. však taktéž stanoví, že *„ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona"*.

[16] Dle názoru krajského soudu z čl. XXVI ve spojení s čl. II bodem 3 zákona č. 204/2015 Sb. vyplývá, že § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., bude aplikován až na přestupky spáchané ode dne nabytí účinnosti celého zákona č. 204/2015 Sb., tedy ode dne 1. 10. 2016. Tento závěr krajský soud opřel o skutečnost, že přechodné ustanovení hovoří o *„nabytí účinnosti tohoto zákona"*, tj. zákona jako celku.

[17] Právně zcela totožnou otázku již posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 38, stejně jako ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud navázal na svůj rozsudek ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, a dospěl k následujícím závěrům:

[18] *„Není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení.*

[19] *Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. zejména nález ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nález ze dne 12. 3. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 a nález ze dne 19. 4. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 53/10), zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy nejen pravou, ale i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti*

neskončené. Přípustnost takového časového působení norem na běh lhůty ostatně potvrdil pro oblast daní Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, Pl. ÚS 18/14. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) má tedy přechodné ustanovení v novele z uvedeného důvodu své nezadatelné místo.

[20] *Odhlédnout zde nelze ani od specifické povahy přechodných ustanovení. Ta upravují pravidla pro aplikaci nových ustanovení na právní vztahy. Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. Vychází přitom z výše uvedené zásady zákazu retroaktivity. Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového ustanovení. V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona" v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou" účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona" vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanční lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.*

[21] *Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji)."*

[22] Tento závěr Nejvyššího správního soudu rovněž koresponduje s úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě k zákonu č. 204/2015 Sb., konkrétně v její části vztahující se k přechodným ustanovením, dle níž *„řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena před nabytím účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Jde o standardní ustanovení řešící konflikt mezi stávající procesní úpravou a nově navrhovanou úpravou. Skutečnost, že do evidence přestupků budou zapisovány až přestupky spáchané po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, odpovídá primárnímu cíli této etapy zřizování centrální evidence přestupků, kdy mají být evidovány především ty přestupky, jejichž opakované spáchání bude přísněji postihováno. Obdobně úprava přerušení promlčení přestupku*

se bude aplikovat pouze v případě přestupků spáchaných po účinnosti tohoto zákona.“ Důvodová zpráva dále vysvětluje rozdělení účinnosti jednotlivých ustanovení novely následovně tak, že *„poměrně dlouhá doba legisvakance nutná pro zavedení evidence přestupků se navrhuje v návaznosti na předpokládaný harmonogram realizace technického řešení (viz přiložená tabulka, kdy „T“ je okamžik uzavření smlouvy s dodavatelem, což se odhaduje do 4 měsíců od publikace návrhu zákona ve Sbírce zákonů). Nabytí účinnosti je proto v návrhu rozděleno. Některé změny provedené v zákoně o přestupcích a zákoně o Rejstříku trestů, které se přímo neváží na evidenci přestupků, nabudou účinnosti dříve.“*

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 40, pokračoval, že *„z uvedeného je zřejmé, že pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů, a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívější. Změna § 20 zákona o přestupcích nepochybně představuje ustanovení, na něž existence či neexistence Rejstříku trestů nemá žádný vliv. Je proto zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo účinnost novelizovaného znění § 20 odsouvat až na 1. 10. 2016. Uvedenému závěru ostatně odpovídá rovněž systematika novely, která v čl. II rozlišuje jednotlivá přechodná ustanovení. Z tohoto členění je zřejmý důraz na posunutí účinnosti ustanovení vztahujících se k evidenci přestupků v Rejstříku trestů. Cílem zákonodárce evidentně bylo, aby § 20 nabyl účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení novely, tedy dne 1. 10. 2015.“*

[24] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, proč by se v nyní projednávané věci měl od právního názoru vyjádřeného ve výše citovaném rozsudku odchýlit, setrvává tedy na tom, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., je možné aplikovat na činy spáchané od 1. 10. 2015.

[25] Krajský soud tedy nesprávně posoudil tuto právní otázku, pročež je kasační námitka stěžovatele důvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[27] Jelikož však Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Z toho plyne, že v dalším řízení krajský soud posoudí zatím nevypořádané žalobní námitky.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu